

THẾ À !

(Tập ghi TTBG.)

(Bài, nghĩ về anh Bằng Phong Đặng Văn Âu - Nam Cali).

[]

Cái máy laptop bị sử dụng liên tục suốt nhiều ngày đêm nên hậu quả là sáng nay con chuột đâm trở chúng, không thềm nhúc nhích. Hoảng quá, vừa rút giầy điện cắm, tôi vừa “lạy Trời” cho nó quay lại ngoan ngoãn. (Thời buổi này, nếu nó “làm reo”, chắc tôi sẽ phát điên! Các bài vở trong máy đều mất hết!)

Dù vậy chẳng vì thế mà tôi nghỉ ngơi theo nó; nên, điện thoại xuống anh Bằng Phong Đặng Văn Âu ở Santa Ana.

Câu chuyện anh em vang lên thú vị.

Anh nói:

“Anh gọi cho em nhiều lần không thấy bắt máy, viết email cũng chẳng trả lời. Anh chỉ muốn cho em hay rằng lúc nào anh cũng quan tâm đến em, nhất là trong thời buổi hôm nay.”

Tôi đáp:

“Em xin lỗi anh. Cắt hết liên lạc chẳng phải vì sợ con virus Tàu vương vào mình mà chính vì không muốn làm bận lòng ai hết.”

Đầu giây kia, giọng nói ồm ồm vang lớn:

“Ông bà xưa bảo ‘Đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết’. Vậy mà bây giờ phải đổi ngược lại ‘Đoàn kết là chết, chia rẽ là sống!’ em thấy có nghịch lý không?” (Tiếp theo là tiếng cười hào sảng.)

Tôi cũng cười:

“Ở thời đại này thấy vô số điều nghịch lý anh ạ...”

Anh Âu tiếp ngay lời tôi:

“... Ví dụ như chuyện thăng CS Tàu cấm dân HongKong đeo mặt nạ trong các cuộc biểu tình giữa năm 2019 thì bây giờ đầu tiên là chính thăng chủ tịch Tàu, sau đó các ông bự trên toàn thế giới đều bắt dân chúng phải đeo mặt nạ!”

Tôi hỏi:

“Đó có phải là nhân-quả?”

Anh đáp:

“Đúng em ạ. Trên đời này, tất cả chỉ là nhân-quả. Gieo nhân nào ắt gặt quả ấy. Quyền lực, giàu sang bao nhiêu cũng đều bó tay trước con virus Vũ Hán. Từ bà hoàng Elizabeth, ông hoàng Charles cho đến ông thủ tướng của đế

quốc Anh; từ ông thủ tướng Ý Đại Lợi, bà thủ tướng Canada cho đến nhiều công hầu khác trên thế giới... chẳng ai biết bao giờ con virus châm nọc vào người họ.”

Rồi anh cười to. Và tiếp:

“Ngay cả trong chuyện con cái được mình ban cho sự sống cũng đều là nhân-quả.”

Tôi hỏi:

“Vậy hóa ra mọi người trong gia đình đều chỉ kết nối bởi Duyên và tồn tại bởi Nghiệp mà không đặt nền tảng trên tình cảm chân thật? Từ trước chưa bao giờ em tin điều ấy, cho mãi đến mấy lúc gần đây mới bắt đầu thấy ngờ ngợ ra.”

Tôi tiếp:

“Khi mới lớn ở Sài Gòn, em có đọc quyển Sự Đã Rồi ai đó dịch từ cuốn *Ils sont faits* của Jean-Paul Sartre, thấy sợ quá theo sự lạnh lùng giữa người cha và đứa con gái gặp lại nhau ở thế giới bên kia. Phần em lúc nào cũng rung cảm mỗi khi nghĩ đến các người thân, người bạn đã chết. Bây giờ chẳng phải tiểu thuyết mà chính mắt mình nhận biết trong hiện tại... em thật đau lòng. Xin giải thích cho em rõ, sự suy tàn đó có phải phát sinh từ chữ Nghiệp theo thuyết Luân Hồi trong đạo Phật (mỗi người đều là Nợ và Chủ Nợ của nhau)? Hay phát sinh từ văn minh công nghiệp thời hiện đại?”

Anh Âu đáp:

“Cả hai em ạ. Ví dụ anh, ngày 29/4/1975 đang có phương tiện trong tay để di tản sang Mỹ, vậy mà khi nghe mẹ anh nói bà chỉ muốn ở lại VN thì anh chiều ý bà. Từ đó không bao giờ còn gặp mẹ. Sau này cứ ân hận mãi, nghĩ, giá lúc đó ép mẹ lên phi cơ... Đây là nỗi đau sâu sắc của anh mỗi lần nhớ lại.

"Bây giờ với đứa con gái lớn, khi nó sanh, tự anh xin nghỉ hưu non để ở nhà làm vú em chăm sóc cháu ngoại, cho nó an lòng đi làm việc. Anh phải nói, chưa thấy người cha nào làm như anh cả... Vậy mà hôm Noel năm ngoái, gọi điện thoại thăm nó thì nghe nó đáp thẳng thừng vào mặt: ‘Tôi không biết ông là ai!’ Đó là nghiệp quả anh phải trả, em ạ.”

Câu chuyện về “*người đàn bà vóc dáng bé nhỏ, chỉ là một y tá mà lại dám cởi cái áo blouse đập lên đầu tên sĩ quan Pháp, bác sĩ giám đốc bệnh viện hồi 1939 sau khi nghe tên này gọi bà là ‘con đàn bà An Nam dơ dáy!’*” tôi đã hai lần được nghe anh kể. Vậy mà lần này nghe lại, vẫn thấy rất ngậm ngùi cho anh và thấm hiểu được càng sâu hơn nỗi-ân-hận-hiếu-đề của anh.

(Chắc hẳn tôi thương quý anh trên hết vì câu chuyện “bà mẹ đòi ở lại VN” anh đã kể?)

Anh tiếp lời nói:

“Không phải anh hay em thôi, mà vô số người đau khổ theo sự rạn nứt của tình gia tộc. Có người còn bị con cái giết chết nữa... Ngày xưa chỉ với những con chữ đơn giản mà ông bà mình đã dạy được cho con cháu:

‘Bầu ơi, thương lấy Bí cùng.’

Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn'

đâu cần phải đậm lời triết lý. Còn ngày nay, từ ngay trong con cái mình đã có sự phân rẽ, nói gì bên ngoài thiên hạ? Đạo đức bị diệt đến tận gốc. Tất cả đều xuất phát từ chủ nghĩa vô thần của CS.”

Tôi thêm ngay:

“Thêm nữa, văn minh cơ khí của Tây phương...”

Và biện giải:

“Bây giờ thì em không ngạc nhiên tại sao mình lại chối từ văn minh công nghệ. Ai nói em dốt, đành chịu! Nhưng thực sự, thấy hiểu biết loài người tiến bộ bao nhiêu, trái tim càng teo tóp bấy nhiêu. Nhỏ thì tranh chấp nhau tiền bạc vật chất, lớn thì mưu đồ quyền bá chủ thế giới.”

Ngừng một lát:

“Con virus Corona này từ đâu đến? Đại diện cho ai? Thiên hạ bảo đến từ Trung Cộng. Còn em nghĩ nó đại diện cho sự trừng phạt của Thượng Đế...”

Thở dài:

“Nhưng sao chẳng thấy tay lãnh đạo Cộng Sản Tàu hay Việt Cộng nào lặn đùng ra chết giùm, mà chỉ là vô số dân Tàu và rất nhiều dân các quốc gia khác chết thế, ngay cả trong nước Mỹ? Điều đó em thật không hiểu.”

Anh Âu:

“Em ơi, Thượng Đế có đức hiếu sinh cho con người. Trước khi trừng phạt, Ngài thường đưa ra những hiện tượng cảnh giác. Chẳng phải ‘*Không*’ mà là ‘*Chưa đến phiên*’ mấy thằng Cộng Sản. Nếu chúng biết ăn năn hối cải thì may ra! Bằng không, lưới Trời sẽ không thoát...”

Tôi tiếp:

“Em cũng nghĩ như anh vậy.”

(Trong óc nhớ ngay những giòng chữ Uyên Thao sau khi anh đọc Người Dao Phủ Thủ tôi gửi vài ngày trước:

13:49 PM, April 1/2020

TV ơi,

Đọc bản dịch TV bỗng thấy đầu óc trống rỗng, rồi nhớ ngay mỗi ám ảnh luôn đè nặng từ hồi 20 tuổi: “Cảnh xương máu tuôn trào vì các cuộc đâm chém không ngừng giữa cái Tà và cái Ngụy Chính mà cả hai bên đều hào hứng trao cho mình chữ Tuyệt Đối CHÂN CHÍNH hay Độc Nhất CHÂN CHÍNH.”

Phải chăng cơn dịch Covid-19 hiện nay là một lời nhắc sau nhiều lời nhắc đã bị bỏ qua về sự cản trở về với quy luật tự nhiên của cuộc sống? Đó, chính là nhu cầu điều hòa giữa những khác biệt hiển hiện từ nhiều ngàn năm về sự hòa hợp của hai thứ Âm – Dương?

Trên thực tế dường như chẳng còn ai không biết về mức tối thiết của sự điều hợp này. Nhưng, dường như mỗi con người đều chưa bao giờ từ bỏ nỗi tâm huân chương độc quyền ánh sáng cho riêng họ?

Buồn quá! Chẳng biết nói gì hơn!

UT.

Cái “buồn quá!” của Uyên Thao cũng là điều thao thức trong tâm hồn tôi theo hai chữ Lương Thiện trong mấy chục năm sống. Lúc này càng nhiều hơn, trước những gì đang nhìn thấy...; nhất là trên hai đứa con thể xác hiện diện trước mặt...

Dù vậy, tâm lòng “*con cô đi ăn đêm...*” vẫn là điều hiện hữu rõ nhất giữa trái tim cho dấu rằng chỉ qua tính cách cảm lạnh quen thuộc của trách-nhiệm-làm-người-cha-đơn-thân-nuôi-dạy-con-cái.

Ngồi cúi mình trên bàn viết mà lòng đau theo tiếng ho khan của Âu Cơ, khởi đầu từ cơn cảm cúm mùa Noel năm 2019 đến nay vẫn chưa dứt, tôi tự thấy mình bất lực. Rồi tự an ủi lấy mình bằng âm thầm ý nghĩ:

“Cảm ơn đứa con dâu và thằng con rể đã gánh vác giùm tôi vai trò ‘*chia-xẻ-tình-cảm-và-săn-sóc-bình-thường-com-nước-của-người-mẹ*’ trên hai đứa con tôi.”

Tôi nói với anh Âu:

“Bấy lâu, em tự rút vào phòng, đọc sách, như rồi sẽ không bao giờ còn sống để mà đọc. Hễ thấy bản văn nào ưng ý lại ngồi chuyển sang Việt ngữ. Sự hiện-diện-vắng-mặt của em thế mà lại hay anh ạ. Âu Cơ và Vân San yên lòng vì thấy em VẤN làm việc, chưa bị con ‘virus-nội-tâm’ làm cho gục ngã. Phần em, chia sẻ được với độc giả cái Đẹp chữ nghĩa, làm giảm bớt chút nào sự căng thẳng trong óc họ theo những hoảng loạn lây nhiễm nếu thảng hoặc họ có liếc qua trang Facebook của em. Không lúc nào em để cho cái đầu được yên.”

Giọng anh Âu:

“Em cứ hãy là như thế. Để anh kể em nghe chuyện này.

Tiền thân đức Quan Âm là một vị vị sư tu trong chùa.

Có người thiếu phụ tên Thị Mầu đem đến một hài nhi, bảo đó là con của Sư.

Sư nói:

‘Thế à!’

rồi nhận nuôi đứa nhỏ.

Khi Thị Mầu hỏi hạn, đến giải oan cho Sư, bắt lại đứa con, Sư cũng nói:

‘Thế à!’

rồi trao cho Thị Mầu đứa nhỏ.”

Tôi la lên:

“Hai chữ ‘Thế à!’ trong chuyện anh kể, hay quá! Đúng là bài học, giải đáp được cho em nỗi buồn đè nặng trái tim bấy lâu.”

Anh Âu cười:

“Em hãy cứ nên ‘Thế à!’ như vậy!”

Tôi đáp:

“Dạ, em sẽ ‘Thế à’ hoài từ nay; không phải với ý nghĩa ‘dừng đứng hay trốn chạy’ mà là ‘cam chịu vui vẻ’ với quả báo mà mình đã gieo cái nhân xấu nào từ kiếp trước đó anh.”

[]

*Trần Thị Bông Giấy.
(Bài kết thúc tại San Jose, thứ Bảy April 4/2020, 5:57 chiều).*

[]
